

Voor 't Eerst naar stad

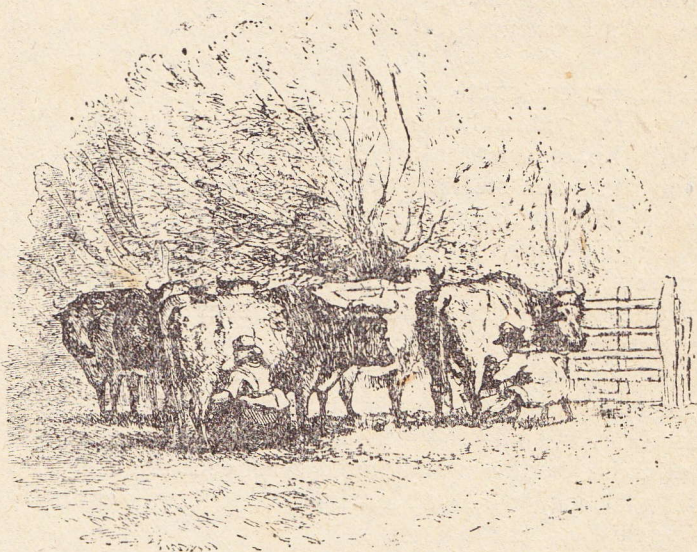
(Novelle)

Marie Haazen trad buiten.

— 't Zal schoon weere zijn, mompelde ze.

Ze was wat slaperig nog, geeuwde, rekte zich, en spoedde zich dan naar de houten pomp. Lustig spoelde Marie haar gelaat af met 't koude water. Alle vaak was nu verdwenen en tevreden zei ze :

We gaan goeê weere hên op onze reize.

Twee en twintig jaren telde ze, de oudste dochter van boerke Haazen; ze was slank en toch struisch, flink van gestalte, 't gelaat vol en blozend maar niet grof.

Marie hielp de koeien melken. Dan ging ze binnen, waar moeder Haazen, groote stapels boterhammen sneed.

De boer verliet zijn slaapkamer. Het was een korte, dikke man, wiens gestalte een leven van harden arbeid verried. En Haazen moest hard werken, om 't hoofd boven water te houden. Heden morgen vooral zag Haazen norsch.

— 't Is schoon weere voor onze reize, zei de vrouw.

— Voor joen en Marie's reize wil je zeggen !

— Waarom en ga je niet meê ?

— Waarom en ga je niet meê ! herhaalde de boer verachtelijk. Waarom en ga je niet meê ! Omdat ik niet wil meêgaan, daarom en ga ik niet meê.

— En waarom en wil je niet meêgaan ? hernam de vrouw, de boterhammen schikkend.

— En waarom en wil je niet meêgaan ! echode Haazen. 'k En wille niet, en je weet gij genoeg waarvoren da'k niet wille. Wie gaat er op 'n werkdag voyageeren ? Rijke menschen... en leegaards, maar neerstige boeren niet !

— Begin je weere te zagen ?

— Begin je weere te zagen ! Jaa'k... en 'k zou er over zagen tot men dood ! Dat gaat op voyage, als 't land roept achter werk ! Dat op voyage lijk madame van 't kasteel !

— 'k En doe... madame gaat met heur automobiel !

— Koop ook 'nen automobiel... en zet zulk 'nen eendelijken bril op jen neuze en doe zoo'n beestenvel aan. Als je toch op 'nen werkdag op voyage wil gaan !

— Toe, toe, eet een stuite en zwijg !

— We gaan rap gedaan hên met stuiten eten, als je gij op 'nen werkdag voyageeren wilt. En toen nog naar jen zuster, die met 'nen steëling getrouwd is, met 'nen fieren steëling, een grasheere !

Haazen keek heel kwaad naar een boterham en hapte er in, luid smekend dan, weer nijdig zijn vrouw aanblikkend.

— Toen we te Brugge moesten zijn voor die deelinghe van nichte Josefa, heeft men zuster me wel tien keers gevraagd eens te komen ...en ze heeft nu 'nen brief geschreven.

— Had ik 't geweten, 'k had dien brief verbrand, gromde Haazen, tuschen den eersten en den tweeden hap in. Men ziele 'k had hem verbrand. Dat ze hulder brieven ginder houden, die pennelikkers !

— Ehwel, 'k heb het nu in mijn hoofd gezet eens te gaan, en 'k ga ook !

— Ehwel gaat, madame... en de wind van achter. Ik en voyageere niet, 't kost te vele geld !

Miel kwam binnen, de kloeke zoon, met mannelijk wezen en een paar groote oogen, die tintelden van levenslust.

— Moedere, 'k heb honger als een peerd ! riep hij vroolijk. Allez, is 't weer al kijken, vervolgde hij minder opgewekt. En nog altijd over de voyage ?

— Van eigen, over die voyage ! zei de boer.

— Maar, vadere toch ! Waarom zou moeder niet een keer naar tante gaan !

— Omdat het te werken is !

— Bah, 'nen dag, wat kan dat maken ! En moedere en Marie hên gisteren zoovele te meer gewrocht. 'k Zal ik me vandage ook een beetje meer weren als anders. Dat werk en loopt niet weg.

— Neen 't, 't en loopt van eigen niet weg, 't moet gedaan worden, hernam Haazen koppig.

— Laat ons eten, Marie is daar ook, en Jules, de werkman met zijn wijf, viel de boerin in. En 'k moete mij haasten voor den trein !

— 'k Wilde dat je hem miste, wenschte de boer.

— Ah, 'k ga toen achter den automobiël van het kasteel, plaagde de vrouw. Allez ! 't is schoone, vervolgde ze boos, ge weet, dat ik sleure en zweege van 's uchtends tot 's avonds, heele Zondagen thuis zitte, als je gij bolt en kaart, d'heiligdagen ook, da 'k haast-je-zeere naar de eerste misse loope, en toen op alles let, als je gij jen eigen amuseert, en nu zit je te zagen over die kleine reize ! Ah ! die mannen, ze peinzen maar op hulder eigen, en een wijf, dat is goed om te werken ! Maar met je goesting of niet, ik ga op voyage.

— Bah, gaat... gaat zeere !

Haazen bromde iets tusschen zijn tanden.

.....
Moeder en dochter Haazen bereikten de kleine statie, die op dit oog-
blik geheel verlaten was.

— Ze slapen hier nog allemale, geloof ik, zei de boerin.

— Ze zijn albinen, moedere, antwoordde Marie.

— Als ze maar niet vergeten te komen.

— Bah, zoûn ze wel. Dat gaat hier al percies.

Beiden zetten zich op een bank tegen den muur.

— Als we nu maar niet missen vandage, hernam vrouw Haazen.

— We hên een mond, moedere...

— Ja, maar op den trein spreken ze meest Fransch.

— Vlaamsch ook...

— Je kent gij nog een beetje Fransch van de schole.

— 'k Heb 't al lange vergeten. Maar ze gaan ons genoeg verstaana
Iedereen voyageert den dag van vandage.

— Heb je 't geld gereed voor de kaartjes ?

— 't Zit in mijn zak.

— Houd het in jen hand, 't gaat hier al rap.

Het loket werd geopend.

— Haast je, Marie, pak de kaarten, sprak de boerin zenuwachtig.

Het meisje ging naar het loket en zei :

— Meneere, wil je ast je blijft twee kaarten geven voor Gent, weg en
weere.

— Wel jaa'k, mijn kind, antwoordde de statie-overste, die ook kaartjes-
gever was en vandaag in een goede luim verkeerde. Hier zijn ze, 't is samen
zes frank dertig.

— Zie, dat je ze niet verliest, vermaan te vrouw Haazen, met eerbied de
kaartjes beziende. En peinzen, dat die kleene brokjes papier zoovele geld
kosten. Steek ze in jen portemonnaie, kind. En steek jen neusdoek boven
jen portemonnaie.

De deur der wachtkamer vloog open.

— Voyageurs voor Brugge, voyageurs pour Bruges, schreeuwde de por-

tier, die soldaat geweest was en elke gelegenheid aangreep om te toonen, dat hij zijn Fransch nog kende.

— Is 't ook de trein voor Gent ? vroeg vrouw Haazen.

— Jaa't, bazinne, maar veranderen te Brugge... changer à Bruges, wi-je... Pak de vitesse !

— Wat is da ?

— Ah, de vitesse is de vitesse, een trein die nieuwers staat... rechte door van Bruges op Gand... en de banlieue staat elke vijf stappen stille.

— Gaat die eerste trein rap ?

— 'k Geloof het wel !

— 'k Ben schouw van zulke treins !

— Schouw ! Er zal daar geen ongeluk, geen malheur mee gebeuren. Attention ! ginder komt julder konvooi !

De trein stormde binnen. Een garde sprong vlug van de loopplank en opende voor onze reizigsters een portier, terwijl hij zei :

— Allez, moederke en jonge dochtere, rap erin !

— 't Is toch voor Brugge ? vroeg de boerin.

— Zij gerust, we kunnen niet verdolen, antwoordde de wachter.

De treinwachter kwam de kaartjes knippen.

— Te Brugge veranderen, zei hij. De trein voor Gent komt op 't eerste spoor, maar haast julder als je te Brugge aankomt, want daar is niet vele tijd te verliezen.

De afstand naar West-Vlaanderens hoofdstad was niet ver en weldra stoomde de trein de wel sierlijke maar sombere spoorhalle van Brugge binnen.

— Al waar nu ? vroeg vrouw Haazen. Wat een volk, wat een volk ! We gaan hier dolen, Marie.

— We'n doen, moedere. En 't meisje vroeg aan een statiemans waar de trein voor Gent stond.

— Door den tunnel, klonk het kort.

— Watblijft ?

— Door den tunnel.

— Al waar is dat ?

— Maar zij je gij doof ? Kruipt daar onder den grond !

— Je zijt beleefd, hernam Marie boos. Ga je me nu zeggen, waar de trein voor Gent is, ja of neen ? Wie peins je dat je voor hebt ?

De man stond een oogenblik verbluft. Dan wees hij den tunnel aan en zei, dat ze die trappen moest afdalen en de trappen aan 't eind weer op.

Marie vond nu den weg, en toen de reizigsters op 't eerste perron kwamen, klonk het al dreunend : Pas op ! Attention !

Met luid gegil vloog een lange trein binnen.

— Voor Gent, menheere ? vroeg Marie aan den onderchef.

— Deze trein hier !

Reizigers stapten af, andere op, en de meesten waren gejaagd, zoodat er

een oogenblik een hevig gedrang was, maar vrouw en dochter Haazen vonden toch plaats, ofschoon de eerste 't hoofd schudde en beweerde, dat alles hier te geweldig ging.

— Zet je hier, moedere, 'k ga een beetje met jen dochter klappen, klonk het uit een andere afdeeling.

Marie zag den spreker eens met haar fellen blik aan en keek dan naar buiten.

De trein zette zich in beweging, de drie-hoogste torens van Brugge verschenen even, verdwenen weer, het Minnewater en 't Begijnhof schoten vlug voorbij, de wagens rolden sneller en rolden dra in volle vaart langs de rechte lijn.

— 't Is wreed, 't is wreed, riep de boerin verbaasd uit. We worden geschud als 't kaf in den molen. Is dat nu de tesse, waarvan Louis van de statie sprak ?

— De vitesse, moedere, verbeterde Marie.

't Landschap was schilderachtig. Weeldig lagen de akkers te blekken in de zomerzon, en de naarstige arbeider gunde zich nauwelijks den tijd om 't rollend gevaarte even aan te bekijken.

— Er ligt toch vele land in de wereld, merkte de boerin verwonderd op. En zeggen, dat ieder stukske een eigenaar en een pachter heeft, en dat er voor elk lapke besproken wordt wat er gezaaid of geplant moet worden. Zie je gij nu een roê grond zonder vruchten, Marie ? Geen een, geen een. Zie, daar is een parochie. Hup ! ze is al weere weg ! 't Zijn dingen, 't zijn dingen, al zoo rap te rijden ! 'k Wilde, dat vadere bij ons was !

Ze dacht aan de ruzie van dezen morgen en vervolgde :

— Vader en zou niet meer kijven, als ie dat al zag. 'k Ga hem zeggen, toch ook een keer een groot voyage te doen. Wie thuis blijft, en ziet algeleijk niet met al ! — Maar, Marie, en heb je geen hongere ? 'k Heb stuiten en eiers in men pander.

— O, neen-ik, moedere, 'k en heb geen hongere.

— Doe lijk ik en eet er eentje tegen den hongere die komt. Van dat schudden en schokken geraakt de buik ijdle.

En vrouw Haazen haalde eenige dikke boterhammen en een koppel eieren uit haar korfje.

— Waar gaan wij de eipellen smijten ? vroeg ze.

— Op den grond.

— Jammaar, mag dat, gaan ze daarop niet reclameeren ?

— Maar neen'z. Iedereen doet dat.

Moeder en dochter aten.

— Smaakt het ? vroeg de spotter van zooveen, zijn hoofd boven 't schot stekend. /

— Ga, riek het ! antwoordde Marie boos.

— Je zijt gij nog een dulle ! Wat heb ik misdaan ?

Het meisje was wijs en keek door het venstertje.

— En mag je van jen vrijer tegen geen jonkman spreken ?

Maar toen de flauwe kerel, die geestig wilde zijn, doch vervelend was, bemerkte, dat hij geen antwoord meer krijgen zou, zette hij zich weer neer.

— Ken je gij dien vent ? vroeg moeder fluisterend.

— Bah, neen-ik.

— 't Is een stouterik !

— Bah, er zijn er alzoovele op den trein, en 't beste is er niets tegen te zeggen, ze zwijgen toen ook.

— 't Is nog waar ! Ai, 'k verschiete... we rijden over 't watere.

— De brugge is kloek. 't Is een vaart.

— Zijn er alhier ook vaarten ? De wereld zit toch aardig ineen. 't Moe-ten algeijk felle koppen zijn, die dat al bestieren. Vadere moest bij ons zijn. Als ik het hem al vertelle, ie gaat spijt hebben, maar ie gaat 't niet willen zeggen algeijk. Ja, ie is een beetje koppig, maar 't is toch een goede, beste man. Zie ne keer, Marie, dat is een groote hofsteê ginder ! En hoeveel bees-ten in den meersch ! De trein staat nieuwers. Dat is algeijk lastig voor de menschen van die parochies.

— Jamaar, er passeeren genoeg treins, die aan alle staties staan. 't Is lijk al onzen kant. Er zijn daar ook vitessen.

— Ah, ja, 't is waar ook.

Aan den gezichteinder verscheen een stad.

— Zie eens, Marie, zie eens ! riep vrouw Haazen opgewonden.

— Dat is Gent, moedere !

— Gent ! Ha ! Gent is groot !

En de boerin ging recht staan om beter naar de torens boven die zwarte massa, zooals de stad zich nog afteekende, te kunnen zien.

— We naderen rap, hernam moeder. Als er nu maar entwie aan de statie is, of anders verdolen we ginder.

— Ik heb 't adres en kan den weg vragen, moedere.

— Maar zie ne keer, zie ne keer, wat treins ! kreet vrouw Haazen, toen ze voorbij een depôt van locomotieven reed. En kolen, zie ne keer... dat moet van een grooten marchand zijn... of zou het van de statie zijn ?

— 't Is voor de duivels van de treins !

— Ah, ja, dat moet geld kosten, maar de treins hebben een goê klandi-zie, alsân vele volk. Zoûn we nu aan de statie zijn ?

— Ja, moedere, we moeten er af.

De reizigers stapten uit.

— Laat ik jen arm vasthouden, of ik verdole, zei de boerin angstig. Wat een volk ! 't Is lijk een ommegang. Alwaar moeten we nu ?

— Rechte door !

— Houd me vaste, Marie, men hoofd draait. Zwicht je, daar staat een trein.

— Hij kan algelijk op de steenen niet komen, moedere, antwoordde Marie lachend. Je moet niet schouw zijn. We gaan er wel geraken, als we 't volk volgen.

— Je zijt gij toen nog niet dom.

Moeder en dochter bereikten den uitgang. Marie gaf de helt van de kaartjes, ze wist wel hoe 't hoorde.

— Ik zie moeie al, riep ze verheugd.

Een vrouw, op stadsche wijze gekleed, kwam lachend naar de reizigers toe.

— Ah, ge zijt daar ! riep ze. Welgekomen !

— Wanneer ga je deure, zeggen ze er bij ons bij, schreeuwde vrouw Haazen opgewonden. Dag, Sefa... hoe stel je het ? Ja, ja, we zijn vaneigen gekomen, maar 't is een eendelijke groote voyage.

— Bah, 't en is toch zoo verre niet. Wij hebben verleden week een voyage gedaan naar Namen en Dinant.

— Dat is aan 't andere eind van de wereld zekere ! Als je dat gewone zijt, en is 't al niet.

— We gaan de tram pakken, 'k wone nog al verre van hier. Een kwartier.

— Is dat verre ? O, gij steelingen, lachte vrouw Haazen. Maar allez ! we zijn op voyage, we pakken de tram. Maar er staan nog geen paarden voor.

— De trams rijden hier zonder paarden, antwoordde lachend vrouw Haazens zuster Sefa, maar die in de stad Josephine genoemd werd.

— Hoe zonder paarden, er staat algelijk geen vuurduivele voren.

— Ze gaan met electriek. Zie er daar een.

— H. Barbara ! zie toch eens, Marie... zonder vuurduivele en zonder paarden... 't Zijn groote dingen... vader moest dat zien ! hernam de boerin nog meer opgewonden.

De tram bracht het drietal naar een stille wijk, waar de straten eentonig waren door de even hooge, in denzelfden stijl gebouwde, kazernachtige huizen.

Josephine stapte met haar « overkomste » af en bleef voor zulk een stijve woning staan.

— We zijn er, sprak ze.

Marie bekeek het gebouw en dacht plotseling aan vaders hoeveke met den vroolijken, wonnigen boomgaard, waar op 't frissche, groene gras licht en schaduw speelde. En Marie vond het hier in deze wijk van 't groote Gent veel doodscher dan ginder te lande. Moeder bleef opgewonden.

— Een schoon huis ! riep ze. 'k Durve bijkans niet binnenkomen. En zoo groot... je zoudt er in verdolen !

— Ja maar, 'k en wone hier niet alleene, zei Sefa. 'k Heb een stage verhuurd.

— Woon je met twee families hier ?

— Ja, Dat is stadsmode. Er zijn huizen waar ze met drie en vier families leven. De huishuur is hoog, 'k betaal hier alle jaren duist frank.

— Maar 't en is geen waar zekere !

— 't Doet, 't is waar. Midden in de stad vragen ze vijftien honderd, twee duist, drie tot vijf duist frank en nog meer.

— Voor één huis !

— Ja, en dikwijls een klein huis nog, een winkel met eenige smalle kamers.

— H. Barbara ! dat is al aardig in stêe. En hoe hebt je dat kunnen gewoon worden ?

— Bah, dat gaat rap genoeg. Laat ons naar beneden gaan, stelde Sefa voor.

— Hoe, naar beneden ?

— Naar de keuken !

— Doe je gij keuken in den keldere ?

— Ja, ik wone in een kelderkeuken.

Nieuwe verbazing van vrouw Haazen, toen ze in de kelderkeuken zat.

— 't Is lijk de mollen in den grond... en je en ziet van de menschen niets als hun beenen... zie, Marie, er passeeren een paar schoenen met een brokke broeke ! zei de boerin luid lachend. Wel, O. L. Vrouwe van Dadizeele, wat gaan we nog hooren en zien. O, gij steêvolk !

Sefa zette koffie en vroolijk koutend verliep de morgen snel voor ons drielal.

— Hoe late komt 't mannevolk ? vroeg vrouw Haazen.

— Een beetje achter den twaalven, en ten tweeën moeten ze weer op hun bureau zijn.

Weldra trad Sefa's man, mijnheer Vertommen, binnen. Een kort mannetje met een rond gezicht en op den neus een nijper, waarachter de oogjes dof stonden.

— Ha, onze familie van West-Vlaanderen ! riep hij wel vriendelijk, maar tegelijk ietwat beschermend.

— Schoonbroere, we hên je algeijk gevonden, hé, zei vrouw Haazen. We hên je gevonden, vogel, al zit je diepe in een kelder !

— En dat is nichte Marie ! 't Spijt me, dat ik alzoó een schoone nichte niet eer heb leeren kennen, hernam Vertommen.

— Hoor toch ne keer, Sefa !

— Daar is Albert, zei Madame Vertommen.

— Ah, jen zone ! 'k Ga ne keer zien wat dat is... een steêmannetje van papier, ofwel een, die zen boerenafkomste nog toont.

— Bonjour ! groette een jongeling van ongeveer twintig jaar, met een knap uiterlijk en netjes gekleed. Matante en nichtje... 'k ben kontent kennis met u te maken.

En hartelijk schudde hij de boerin en hare dochter de hand.

— We gaan eten, zusters en Marie, doe lijk thuis als 't u belieft, zei Madame Vertommen.

— Jaa'k, jaa'k, verzekerde vrouw Haazen. De soep zit al lank in men neuze....

— Je gaat moeten niezen, matante, schertste Albert, de zoon.

Vrouw Haazen lachte weer opgewonden.

— Te Gent steken ze de soepe in ulder mond, hernam Albert.

— Ah, dat steêvolk is geestig... 't zijn farceurs !

— Eet je ook met jen neuze, Marie ?

Een nieuwe schaterlach van vrouw Haazen, zoodat de keuken van haar luid ha, ha, ha, van hoog naar laag overslaande, weergalmde.

Albert wilde met alle geweld vroolijk zijn en bij zijn tante vond hij heel veel bijval. Vrouw Haazen lachte zoo dikwijls, dat ze zich ten laatste in haar soep verslikte. Albert sprong kwasi verschrikt op, haalde een handdoek, bond dien zijn moeie onder de kin, zette zijn hoed op, stormde de trap op, roepend :

— Nen dokter, twee doktoers, tien doktoers !...

Vrouw Haazen kon maar niet kalm worden, want Albert wekte nog meer haar lachlust op, tot ze eindelijk schreeuwde :

— Houd toch op... mijn kele, mijn buik... houd op ! Ah, die Gentenaars zijn farceurs, ze zijn toch geestig.

Marie kon niet lachen. Madame Vertommen bracht aardappelen, vleesch en groente op.

— Matante, pak een stuske paardenbiefstuk, ge weet dat we dat in de stad veel eten, hé, begon de zoon des huizes weer. Gisteren waren 't hondenhspjes, eergisteren katekotteletten en als 't Zondag is, trakteert moedere ons lijk nu op peerdenbiefstuk !

Vrouw Haazen wierp mes en vork neer, leunde ver achterover en schokte van het lachen.

— Albert zij-de niet beschaamd, riep Madame Vertommen boos. Ze zoûn wel peinzen dat waar is !

— Maar tante toch, we weten genoeg, dat Albert dat maar om te lachen zegt, sprak Marie haastig.

Vader Vertommen sprak niet veel. 't Scheen wel, dat hij een ruim deel van dit bijzonder maal naar binnen wilde werken, want hij at vlug door en liet de anderen babbelen. Hij zag den verwijtenden blik van zijn echtgenoot niet, of gebaarde toch zoo.

— Albert zocht weer naar nieuwe grappen.

— Je moet ook een keer komen, zei vrouw Haazen.

— Goed, mag ik mijn vriend meebrengen ?

— Maar ja...

— We gaan uw boomgaard leeg eten.

Marie vond haar neef een flauwen kerel.

Eindelijk vertrokken de mannen. Ze zouden heden hun familie niet meer terug zien.

Albert nam weer den handdoek en hield zich of hij weende, waarover moeie zich weer uitbundig vroolijk maakte, terwijl Marie zonder vreugde lachte. Dan maakte de jongeling een komieke buiging, wierp de boerin en het meisje kushandjes toe, waarna hij eindelijk heenging, met 't gevoel, dat hij een zeer grappig mensch was. Maar zijn gezicht werd thans donker, want Albert zag op tegen den langen, vervelenden middag van bureelwerk, als tegen een berg.

Sefa leidde dien namiddag haar gasten door de stad en menig keer riep vrouw Haazen : 'k Wilde dat vader hier was ! 't Zijn groote dingen !

Ze wilde nog eens in den « eletriek » en om haar zuster genoeg te doen, reed Madam Vertommen met haar familieleden heel tot Meulestede en vandaar naar 't Park.

.....
Vrouw Haazen en Marie zaten weer in den trein.

— 't Is te rap gepasseerd, 'k heb vele plezier gehad, zei de eerste.

— Bah, ja, 't is wel geweest, maar 'k en zou niet geerne in de stad wonen, antwoordde Marie.

— We zoûn 't niet gewone worden, maar Sefa heeft algelijk een schoon leven. Niets te doene, vast geld, twee kostwinners ! En wij, 't is slaven van 's uchtends tot 's avonds ! 't Is in huis, in den stal, op 't land te werken dat je zweet ! We hên wulder nooit gedaan.

— Er en gaat algelijk niets boven den boerenstiel, moedere ! We zijn vrij, en we wonen gerust !

— Die Albert is een geestigaard, 'k en heb in een jaar zoovele niet gelachen als vandage. 't Is een geestigaard, 't is een geestigaard, 'k en heb van z'n leven zoo'n geestigaard niet gezien !

— Och moeder...

— 'k Zegge da'k nooit zoo'n geestigaard gezien heb, heb 'k nooit zoo'n geestigaard gezien, nog nooit van men leven... alzoó 'nen geestigaard ! 'k Ben kontent, dat ie ne keer komt. We gaan toch nog een keer hertelijk lachen.

Albert meende zeker, dat hij 't schuchter meisje, overbluft had. Marie vond hem flauw.

Ze sprak over iets anders. Zonder buitengewone ontmoetingen kwamen onze reizigsters thuis. Lieflijk rees de dorpstoren op en blij begroette Marie hem. Miel, de zoon, stond buiten aan de poort der boerderij een pijp te rooken en van den schoonen avond te genieten.

— Ah, je zijt daar ! riep hij. Is 't al wel gegaan ?

— Eerste klasse ! antwoordde vrouw Haazen. Je moet ook ne keer naar Gent gaan !

— En men nazaard ?

— Hier zie, en moeder gaf hem een schoone, houten pijp.

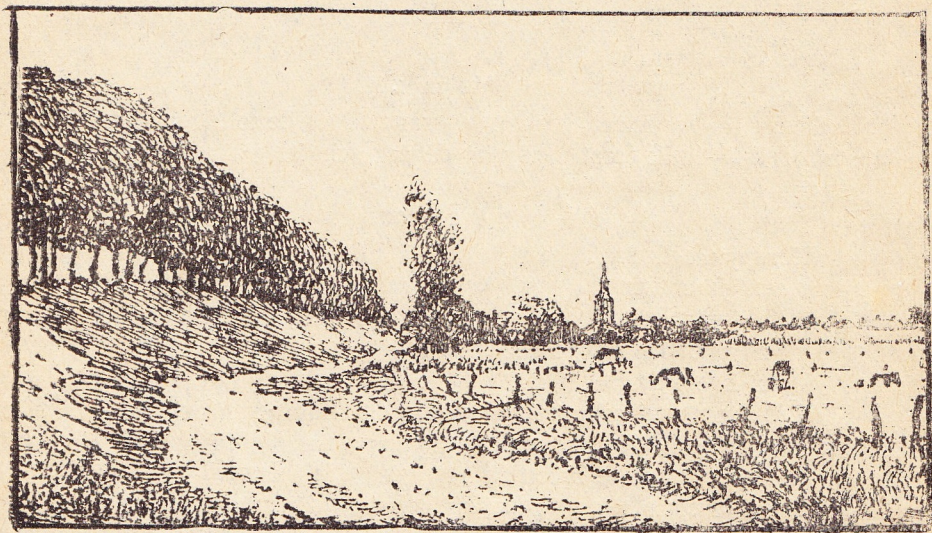
— Honderd duist keer bedankt... een pijp van Gent, ah ! we gaan er Zondage uit smoooren dat ze rookt lijk een schouwe.

Boer Haazen zat in de keuken. Den ganschen dag was hij in goede stemming geweest, maar nu meende hij weer norsch te moeten zijn.

— Ah, ze zijn daar, onze madams, ze zijn daar, ik ben moe van werken.

— En wulder van te voyageeren, viel moeder in. Dag, vadere ! Hier, we hèn aan jou gepeinsd en ze legde een flink zakmes op tafel. Is dat niet wel ? vroeg ze.

— Om dat te koopen en moet je naar Gent niet gaan. Tyteleers op de plaatse verkoopt dat ook.

Liefelijk rees de dorpstoren op.

— Ga je haast zwijgen, of ik doe 't mes weer mee, als ik nog 'ne keer naar Gent ga. Vele complementen van de familie en jen zusters zone komt eens.

— Ie mag ginder blijven.

— Ie gaat 'n kameraad meebrengen.

— Twee steelingen, die gapen van den hongere en hier ulder buik komen vullen en ons toen nog voor stomme boeren gaan verwijten. Dat die neuzemakers, die grasheeren maar te Gent blijven.

— Allez, vadere, toog nu ne keer, dat je blijde zijt met je mes, want je zijt er blijde mee, hernam vrouw Haazen.

De boer bromde nog wat, maar toen moeder van de reis vertelde, luis-

terde hij met belangstelling, stelde zelfs vragen, doch eindigde met de opmerking :

— 'k Zou dat al willen zien, 'k zou dat willen zien, maar op 'nen weke-dag op voyage gaan, dat is goed voor rijk volk !

Marie gevoelde zich moe, toen ze te bed lag. Ze dacht aan de stad, maar herhaalde bij zich zelve, dat ze er niet gaarne wonen zou.

.....

Dat is een schetsje uit 't leven van voor den oorlog. Maar sedert is er heel wat veranderd. Hoeveel buitenlieden van West-Vlaanderen verbleven tijdens hun ballingschap in Nederland, Frankrijk, Engeland !

Moeilijk.

Bediende. — Mijnheer, uw vrouw vraagt door de telefoon of u komt eten.
Patroon. — Ruik eerst eens wat de pot schaft.

't Was zoo.

— Ziet gij die dame ?

— Ja wat is er van ?

— Ware het niet geweest van drie woordjes, die ze verleden jaar zei, dan was ik nu zoo rijk als de zee diep is.

— Maar hoe kwam dat ?

— Wel, haar vader bezat wel drie metaalfabrieken en vier koolmijnen. Ik kon zeker tien millioen in een slag krijgen maar die dame daar, de dochter was laf genoeg om het te beletten .

— Hoe dan toch ?

— Wel, ik vroeg of ze met me wilde trouwen en ze riep uit : « Neen, gij, idioot »

Een kleinen wenk.

Een reiziger moest op een bitter kouden avond een geruimen tijd in een klein station doorbrengen en ging binnen zitten waar een lekker vuurtje brandde. Hij had allen tijd en haalde een sigaar voor den dag om den tijd een weinig te verkorten. Juist kwam de portier binnen en de reiziger zei, met den vinger wijzende naar een bordje, dat in 't lokaal hing « Verboden hier te rooken ».

— Ik onderstel dat dit verbod hier niet streng wordt gehandhaafd ?

— O, neen, meneer, zeide de portier met nadruk, ze geven hier zooveel voorschriften, en hij wees op het bordje dat er onder hing en waarop stond : Het is het personeel ten strengste verboden drinkgeld aan te nemen.

Hij kreeg er.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

N^r 15.

Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr. 10 Februari 1923.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.